

en Føsttagelse, naar den ærede Ordfører sagde, at det ved Endringsforslagene under Nr. 182 og 188 gjaldt om Nægtelse af et Par Bevillinger, vedrørende Aalborg Kate-dralskole, da det første af dem er et Forslag fra Flertallets Side om at forhøje Indtægten af den gamle Latinskole med 600 Kr. Men denne Skole er solgt, og den paagældende Indtægt haves altsaa virkelig, om end i en anden Form, nemlig i Renter i Købesummen. Det er da klart, at man ikke kan vedblive at oppebære Lejesafgiften af Bygningen, som ere solgte og ikke mere ere i Statens Besiddelse, og det forekommer mig derfor lidet helbigt at opføre en saadan Konto paa Finansloven. Det forekommer mig ogsaa lidet helbigt, om man vilde vedblive af Hensyn til Skolebygningens Oprindelse at nægte alle Bevillinger, som vedrøre denne Skole, særlig naar det er over for denne Kultusminister, da det dog vel maa komme i Betragtning, at det ikke er denne Kultusminister, som har ladet Skolen opføre, og at han tværtimod vilde paadrage sig et Ansvar ved at lade den forfalde og ikke foretage de nødvendige Bygningsarbejder. Men det er dem, som Udvalgets Flertal foreslaar at nægte under Endringsforslaget Nr. 188.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Goss): Jeg paastømmer i meget højt Grad de Bevillinger, som ere tiltraadte af det samlede Udvalg og som fuldt ud, undtagen paa et enkelt Punkt, ogsaa fuldstgøre de Forudsætninger, som man i Fjor delvis havde i Tanke, den Gang Universitetsloven blev vedtagen. Jeg indvømmer det f. Eks. med Hensyn til de ekstraordinære Professorers Stilling, jeg anerkender Beredvilligheden til at oprette et Professorat i Patologi, derunder indbefattet Bacteriologien. Jeg anerkender yderligere den Belvilje, hvormed man har behandlet Spørgsmaalet, som laa uden for Forudsætningerne i Fjor, angaaende Professor Julius Petersens Ansættelse som ekstraordinær Professor, og den Række andre Bevillinger, som er tiltraadt af det samlede Udvalg, og som den ærede fungerende Ordfører omtalte. Saa meget mere beklager jeg, at Belviljen ikke har udstrakt sig til det ene Punkt, som her fremtræder som den væsentligste Differens, nemlig til Forslaget om at tillægge de angivne 7 Professorer en tidligere Anciennitet, end de efter den i Fjor vedtagne Lov have Ret til. Ganske vist kan jeg ikke sige, at dette er en Svigten af de Forudsætninger, hvorfra vi i Fjor gik ud; det er det ikke. Det har ikke været forudsat, at noget saadant skulde bevilges paa dette

Nars Finansloov. Der er altsaa ingen Anse, som jeg i den Henseende tør rette mod Udvalget, men jeg maa fremhæve, at det i manges Sjæle, særlig inden for Universitetsverdenen, og det blev ogsaa i sin Tid fremhævet fra flere Sider her i Tinget, var et noget knapt Resultat, man kom til ved denne Lov om Væddinger ved Universitetet, idet man i Almindelighed inden for de samme Kredse dog smigrede sig med den Forhaabning, at forskellige yderligere Bevillinger til Universitetet vilde kunne opnaas paa Finansloven og deriblandt ogsaa denne. Jeg tror derfor nok, det kan siges, at det fra dette Standpunkt blev en ikke ringe Støffelse, at man ikke har villet gaa ind paa dette Forslag, som tilmed har ikke saa tidligere Tilfælde at henviser til, da der jo ikke saa Gange allerede for den ny Universitetslovs Vedtagelse paa samme Maade, som der foreslaas, er blevet tillagt Professorer Ancienniteter fra en tidligere Tid end deres Ansættelse som Professorer, og da der, som det ærede Medlem, der sidst havde Ordet fremhævede, ogsaa i en anden Lov, der blev vedtagen her i Fjor, nemlig Landbohøjskoleloven, er blevet optaget som almindelig Regel det samme, som her forlanges gennemført for de 7 Professorer. Men for saa vidt jeg altsaa nu bliver nødt til at bøje mig for det Resultat, som Udvalgets Flertal er kommet til, og som Tinget sandsynligvis vil vedtage, beklager jeg, at Udvalgets Flertal ikke saa har optaget Sagen, om jeg saa maa sige, individuelt. Jeg kan forstaa, at Udvalgets Flertal har ment, at dette var et Princip, som de ikke vilde godkende som en almindelig Regel, men saa forekommer det mig, at det ikke vilde være unaturligt, om det havde optaget Forslaget til individuel Prøvelse, om der ikke i Overensstemmelse med tidligere Præcedenser burde tillægges disse Mænd eller nogle af dem en saadan forhøjet Anciennitet som her søgt. For mig stiller det sig saaledes, at man ogsaa ved individuel Prøvelse vilde komme til akkurat det samme Resultat, som man her er kommen til i Følge det almindelige Princip, der er blevet foreslaaet af Ministeriet. Ganske vist vilde man komme dertil af til Dels forskellige Grunde. For en af de paagældende Professorers Vedkommende er der den særegne Grund, at det ogsaa i materiel Henseende vil have en ikke ringe Betydning for ham, da hans økonomiske Stilling er ugunstig. For de andre, og det gælder da navnlig for de 5 lægevidenskabelige Professorer, stiller Forholdet sig vel ikke paa den Maade, men det vilde dog stille sig ved en Prøvelse, som blev fælles for dem, paa den Maade, at man herved vilde